

Ilinca Theodora IONESCU

cl. a IX-a, CN de Informatică, Piatra-Neamț
Mențiune, secțiunea „Proză – liceeni”

POVEȘTILE NU NE MAI POT MINȚI

mi e dor să adorm cu gândul la căsuța de turtă dulce pe care, mică fiind, tare-aș fi mâncat-o pe toată!

Patul în care mă băgam seara era cu baldachin, iar de la fereastra turnului al cărui trup era îmbrățișat de mărcini negri-negri zăream secera de argint cea rece, încadrată adeseori de apariția fugitivă a unei stele căzătoare.

Dimineața, de cum mă trezeam, micul dejun mi-era adus pe o tavă de norișori roz, din vată de zahăr. Pe față-mi plimbam în zori trei smicele de măr dulce și mă stropeam cu apă vie și apă moartă. Materialele rochiilor erau decupate din curcubeu, iar podoabele erau din nestematele blâniei cerbului.

Pe holerile palatului care, la dorința mea, se făcea cât îmi doream de mare, răsunau pașii unei mingiuțe mici, prea dichisite, cu o căutătură blândă, enervant de agitată și un zâmbet nițel știrb. În fiecare zi de vineri se organizau baluri, toată lumea magică era invitată, iar Făt-Frumos (altul de fiecare dată) era nelipsit.

Încă nu realizez cum lumea mea, atent plăsmuită, s-a rarefiat treptat, ajungând o pânză de păianjen din dulapul cu dulcețuri al bunicii. Nici umbra nu mi-o mai văd în toate cotloanele în care obișnuiam să mă ascund. Ecolul râsului meu se mai oglindește doar în paharele de cristal din vitrina sufrageriei, iar pașii mici și nervoși sunt, acum, doar scârțâituri de parchet.

Nu mă mai regăsesc în persoana de acum trei ani, darămite în cea de acum zece!

Azi, când sar coarda, sar timpul. Când joc Baba-Oarba cu frica, mă joc de-a v-ați ascunselea cu mine însămi.

Poveștile m-au manipulat. Mi-au fost lut pentru o lume pe care am construit-o cu privirea, am tencuit-o cu gândul, am văruit-o cu vise și praf magic și a trebuit să mi-o dăruim prea curând.

Am crescut toți, îmi pare rău. Basmele apun precum Sorii din Țara Minunilor, doar că ele nu mai răsar...

NU MAI PLEACĂ...

Vara ta a fost plină de surprize, aiurită, mereu nepregătită, gata de ceartă ori de plâns, zid de piatră ce-ncadra bătaile inimii, valuri turbate.

Și-a trimis slujnicele cu valize de căldură de prin mai-iunie, dar ea și-a făcut apariția abia pe 4 iulie. Era seară. Purta o rochie înflorată, fără umeri, vapoasă. Săgețile însângerate ale soarelui îi dădeau impresia că ea coboară pe niște scări de foc, din Rai. Adierea șoptită îi descânta prin frunzele de malahit parfumul de vanilie, iar floarea albă pe care o purta la ureche îi încadra chipul senin.

Părul lung avea culoarea nisipului și într-o lumină puternică îți părea precum coada unei comete. Ochii prea jucăuși, ai fi spus că iscoditori, dar blânzi și încadrați de niște gene lungi, arcuite. Mergea delicat și-ți părea că plutește, iar vorba ei, în sincron cu pașii mici și vioi, cânta la un pian pictat pe asfalt.

Ți-a zis că nu îi place să primească flori. Însă aproape toți cumpără și îi dau flori de parcă zic: „Hei, ia un pix!”. Și mâna ei într-a ta, deși caldă, avea o anumită repeziune, neliniște și... răceală. Mereu căuta să rănească, să înmoaie cuvintele în venin, să vadă – hai, chiar așa ceva vrei tu?!

Și într-una din acele plimbări lungi pe care le făceai cu Vara, o umbră rece a alunecat în josul străzii, având o privire suspectă, rea și ascuțită ca un țurțur.

Mirosul mucegăit al toamnei intră pe ușa ceainăriei, suspinând crizanteme și frunze foșninde. Două perechi de ochi reci se scrutează într-un joc infantil. Aburii de vanilie nu-ncălzesc decât mâinile. Și focul s-ar cutremura. Vara nu mai pleacă nicăieri, se plimbă liberă pe străzi. Vara e o sucită.

